

רבקה לוי

ערפל

23.11.2024 – 31.10.2024

גלריה מאיה

רח' שביל המרץ 2, קומה שנייה, תל אביב-יפו

אוצרת: הדס מאור

עיצוב: דודי איבן

עריכה עברית ותרגום לאנגלית: דריה קסובסקי

צילום: לנה גומון

תלייה: גיל נתן

כל המידות בסנטימטרים, עומק X רוחב X גובה

© 2024, כל הזכויות שמורות לאמנית, לאוצרת ולהוצאת ספרים מאיה

רבקה לוי
ערפל

כשאני מציירת, זהו הרגע היחיד שבו אני נמצאת ברווח שבין מחשבה למחשבה; זהו שקט נטול זמן.

רבקה לוי

התערוכה **ערפל** כוללת עבודות מסוגים שונים. יריעות בד גדולות תלויות רפויות על הקירות. מבנה ארעי ניצב בחלל, פיסות בד לבן מוטלות עליו. יריעת בד אחרת, נוקשה מצבע, מכוצת, תלויה כמו מגרדום.

חלל התצוגה נושא תחושה עדינה וקשה בעת ובעונה אחת: רכות מצע העבודות, הבד החופשי, שאינו מתוח על מסגרת, לעיתים מכווץ ולעיתים תפוח, מרופד, לצד הפעולה הציורית הקשוחה, אפילו אלימה, והקושי הרגשי שהיא מעלה.

סדרת העבודות המוצגת בתערוכה נוצרה ברובה על שמיכות ועל יריעות בד של סוכות ירושלים, המגיעות בגדלים נתונים, כעין קירות ניידים. רבקה לוי עובדת עליהן באמצעים שונים, בהם צבע תעשייתי וצבע אקרילי, אך גם עם חומרים נוספים, כמו בד חיתול אוורירי. סימנים שונים על יריעות הבד מרמזים על היבטים פונקציונליים אפשריים – לולאה, רוכסן, רשת, סרט הדבקה – אולם אלו אינם מתכנסים לכדי סדר ארגוני מסוים, אלא מופיעים כמו באקראי, בהפתעה, מחוץ לתחום התודעה; כעדות חשופה או כמחשבה, שלפתע צפה וקונה לה אחיזה.

תהליך העבודה של לוי משלב כוונה ומקריות. נגיעות פיגורטיביות מוסתרות על ידי כתמיות דחוסה, גסה. שימוש בצבע תעשייתי, המתייבש לאט ונושא תכונות של איטום והגנה, מערב תחושה של חוץ ופנים, של שימור ושל קבורה. המופע החוזר של הריבועים, שמקורם במבנה ההנדסי של הסוכה, בדגם תיפורי השמיכה או בתבנית החוזרת של שקיקי הממתיק המלאכותי, מהדהד גם את הדגמיות הבסיסית של אריחי רצפה – בלטות – דגם הקשור מבחינת לוי בתחושה בסיסית של יציבות וביטחון, שבית אמור להעניק. אלא שיציבות זו מרחפת בחלל התערוכה כשאלה פתוחה.

בעבודה *אוהל ירוק* (2022) לקחה לוי בד כיסוי של אוהל, המיועד להציע הגנה נוספת, כעין בית עבור הבית הזמני, וחתכה אותו בפעולה מודרניסטית מתוכננת, מדודה, למלבנים בגודל אחיד של לבני בניין. לאחר מכן שבה וחיברה את מלבני הבד באופן רב־שכבתי, אינטואיטיבי, לא מוסדר. בית נייד, המפורק ונבנה מחדש, ומציע בית נפשי במקום בית פיזי.

בעבודתה המכוננת 1995–1963 *Everyone I have Ever Slept with* (1995) הציגה האמנית הבריטית, טרייסי אמין (Emin), אוהל, שהפך לנשא של עדות ישירה באמצעות רקמת טלאים ועליהם שמות 102 האנשים, שעמם חלקה את מיטתה נכון לשנת 1995. אצל לוי, האוהל משמש כמסמן גנרי, עקרוני, פוטנציאל של בידוד והגנה, אולם למרות ההבדל, בשני המקרים מנכיחה העבודה גוף חסר במרחב.

בעבודה הד (2024), שנעשתה על בד סוכה, ניכר שילוב בין רובדי פעולה שונים: שימוש מושגי במצע מן־המוכן, על שלל הסימנים הנתונים בו ועבודה אקספרסיבית על גבו. בחלקה התחתון של העבודה בולטים סימני כיווץ הבד, שנדמה לפרקים כווילון תיאטרלי, המסתיר התרחשות המתחוללת מאחוריו. לצידם אפשר לזהות עבודת צבע בחומרים ברמות שונות של דילול וספיגה, במנעד הנע בין שקיפות אקוורלית לתחושה אטומה, לרבות זילוף צבע תעשייתי, היוצר קו רישומי ממש. רצועות בד חיצוניות, המאוחות אל המצע ונדמות לתחבושות, מהדהדות את עצם פעולת הציור ומחליפות אותה לרגעים, בתנועה חופשית בין דו-ממד לתלת-ממד.

את העיסוק בהיבטים של כיסוי, עיטוף והגנה, אך גם של חנק ופגיעה, ניתן לאתר בעבודתה של לוי כבר מראשית דרכה. העבודה *כפפות* (2021) נוצרה עם סיום לימודיה במכללת בסיס לאמנות ותרבות. העבודה צמחה מתוך מחשבות שנגעו לעלייה ממרוקו, למושג העבודה השחורה ולתודעת שחורות בכלל. השימוש בכפפות לטקס שחורות ייצר שכבה כפולה של שחורות – הן של צבע העור והן של העבודה הקשה. עודפות החומר, המופיע כמו בנביעה, מעוררת תחושה דואלית של משיכה ושל רתיעה, ומעלה על הדעת פעולות של אמניות, דוגמת נלי אגסי או דלסי מורלוס (Morelos).

העבודה *כל הזמן ובכל מקום* (2021), שהוצגה כקיר אמנית בגלריה מאיה באותה שנה, נוצרה במהלך תקופת הקורונה. היא התגבשה באמצעות פעולה המדמה סריגה, ללא שימוש באמצעי סריגה מכניים או ידניים; פעולה המהדהדת קשירה, אטימה, בידוד, נעילה – עיוות של מלאכת יד נשית מסורתית, הנשענת על אסטרטגיה של עודפות.

בין שהיא עובדת עם חומר באופן ישיר ובין שהיא פועלת על גבו כמצע בלבד, מצליחה לוי לטעון את עבודותיה המופשטות במהותן במשמעויות הקשורות במושג הבית ובתודעה של גוף פגיע הזקוק להגנה.

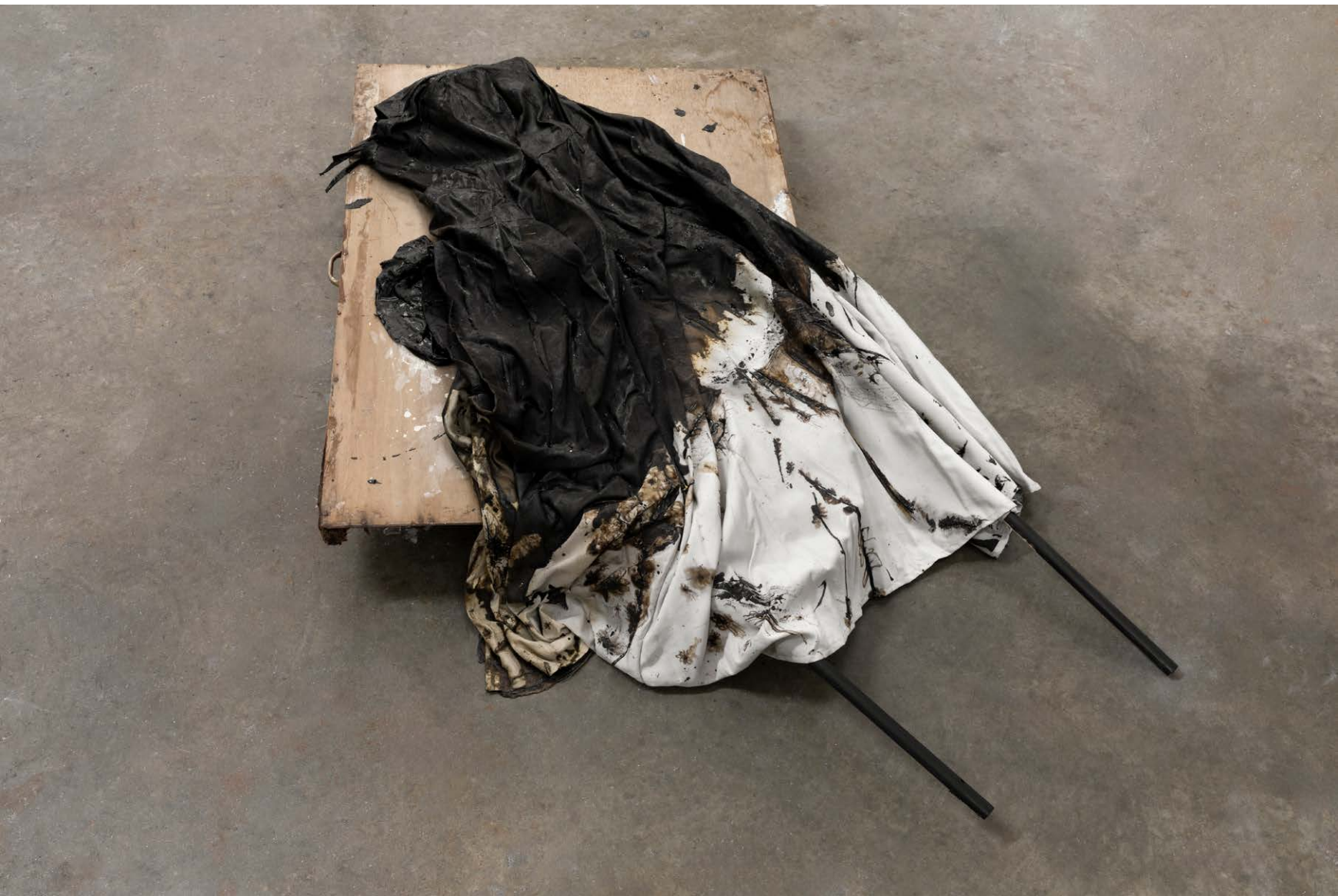

רשימת עבודות
Work list

ציפור, 2023
בד, עץ, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 40x113x145
Bird, 2023
Fabric, wood, industrial paint, acrylic paint, 145x113x40

אוהל ירוק, 2022
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, דבק, 317x169
Green Tent, 2022
Fabric, industrial paint, acrylic paint, adhesive, 169x317

אוהל צהוב, 2022
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 120x180
Yellow Tent, 2022
Fabric, industrial paint, acrylic paint, 180x120

כפפות, 2021
כפפות לטקס, חבלים, 8x140x160
Gloves, 2021
Latex gloves, ropes, 160x140x8

פיפי, 2024
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 5x75x100
Pee, 2024
Fabric, industrial paint, acrylic paint, 100x75x5

חזית, 2024
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 150x196
Front, 2024
Fabric, industrial paint, acrylic paint, 196x150

הד, 2024
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 286x280
Echo, 2024
Fabric, industrial paint, acrylic paint, 280x286

קול, 2024
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 196x250
Voice, 2024
Fabric, industrial paint, acrylic paint, 250x196

עקבות, 2024
בד, צבע תעשייתי, 15x22x160
Traces, 2024
Fabric, industrial paint, 160x22x15

זירה, 2024
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, בד חיתול, 370x280
Arena, 2024
Fabric, industrial paint, acrylic paint, cloth diaper, 280x370

כל הזמן ובכל מקום, 2021
שקיות אשפה, צבע תעשייתי, אטבים, 400x300
All the Time and All Over, 2021
Garbage bags, industrial paint, clothespin, 300x400

אוהל לבן, 2022
בד, עץ, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 90x190x160
White Tent, 2022
Fabric, wood, industrial paint, acrylic paint, 160x190x90

אוטונומיה, 2024
עץ, צבע תעשייתי, נייר, חבל, 100x100x258
Autonomy, 2024
Wood, industrial paint, paper, rope, 258x100x100

אצבע, 2024
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 150x196
Finger, 2024
Fabric, industrial paint, acrylic paint, 196x150

מגע, 2024
בד, צבע תעשייתי, צבע אקרילי, 80x118
Touch, 2024
Fabric, industrial paint, acrylic paint, 118x80

When I paint, it is the only moment in which I dwell in the interval between thoughts; it is a timeless silence

Rivka Levi

The exhibition **Fog** spans various types of works. Large sheets of fabric hang loosely on the walls. A makeshift structure stands in the space, pieces of white fabric overlapping it. Another sheet of fabric, stiffened by paint, shriveled, is suspended, as if from a gallows. The exhibition space carries an ambience at once delicate and harsh: the works' soft surfaces, the loose fabric which is not stretched on a frame, sometimes pleated or puffed up and padded, alongside the tough, even violent painterly act, and the emotional difficulty it evokes.

The series of works featured in the exhibition was mostly created on blankets and fabric sheets produced by Sukkot Yerushalayim (specializing in booths for the Feast of Tabernacles), which come in pre-set sizes, like portable walls. Rivka Levi works on them with mixed media, including industrial paint and acrylic paint, but also with additional materials, such as airy muslin (cloth diapers). Various signs on the fabric sheets hint at possible functional aspects—a loop, a zipper, netting, Velcro strips. Rather than converging into a specific organizational order, however, they appear as if unconsciously, at random, by surprise; as a bare testimony or as a thought that surfaced abruptly and took hold.

Levi's work process combines intention and chance. Figurative touches are hidden by dense, rough blots. The use of industrial paint, which dries slowly and has sealant and protective

properties, blends a sense of exterior and interior, preservation and burial. The recurring squares, which originate in the geometric structure of the sukkah, the quilt stitching pattern, or the repeating pattern of artificial sweetener sachets, also echoes the basic pattern of floor tiles, one that Levi associates with a fundamental sense of stability and security, which a home is supposed to provide. This stability, however, hovers in the exhibition space as an open question.

In *Green Tent* (2022), Levi used a tent cover—a fabric intended to offer additional protection, like a house for the temporary house; in a planned, measured modernist act, she cut it into uniformly-sized rectangles resembling cinder blocks. She then reconnected the fabric rectangles in a multi-layered, intuitive, unregulated manner; a mobile home, which is disassembled and reassembled, offering a mental rather than a physical home.

In her seminal work *Everyone I have Ever Slept with* 1963–1995 (1995), British artist Tracey Emin presented a tent, which became a conduit of direct testimony, appliquéd with the names of the 102 people with whom she shared her bed as of 1995. In Levi's case, the tent functions as a generic, principled, potential signifier of isolation and protection, but despite the differences, in both cases the work presents an absent body in the space.

The work *Echo* (2024), made on sukkah sheets, combines different layers of work: conceptual use of a readymade surface, with its myriad signs and imprints, and the expressive work thereon. The bottom part of the work shows conspicuous signs of creasing, at times resembling a theatrical curtain which hides an event taking place behind it. Net to them, one may

identify the application of paint at varying degrees of dilution and absorption, ranging from watercolor transparency to opaqueness, including spattered industrial paint, which creates drawn lines. External, bandage-like straps of fabric, combined into the surface, echo and momentarily replace the very act of painting in a free movement between the two-dimensional and the three-dimensional.

The engagement with aspects of covering, wrapping, and protection, but also of suffocation and injury, may be traced to the outset of Levi's practice. Created upon her graduation from the Basis College of Art and Culture, the work *Gloves* (2021) was spawned by thoughts about immigration from Morocco to Israel, the concept of drudgery ("black work" in Hebrew) and black consciousness in general. The use of black latex gloves generated a double layer of blackness—pertaining to both skin tone and hard, arduous work. The material excess, which appears to well forth, evokes a dual sense of attraction and repulsion, calling to mind the work of artists such as Nelly Agassi or Delcy Morelos.

All the Time and All Over (2021), presented as an artist wall at Maya Gallery that year, was created during the COVID-19 period. It was made through an act simulating knitting, without the use of mechanical or manual knitting means; an act that echoes binding, sealing, isolation, locking—a distortion of a traditional female craft which relies on a strategy of excess.

Whether she works with the material directly or works on it as a mere surface, Levi charges her essentially abstract works with meanings related to the concept of home and the consciousness of a vulnerable body in need of protection.

31.10.2024 – 23.11.2024

Maya Gallery
2 Shvil Hameretz st., 2nd floor, Tel Aviv-Jaffa

Curator: Hadas Maor
Graphic Design: Dood Evan
Hebrew editing & English translation: Daria Kassovsky
Photographs: Lena Gomon
Installation: Gil Natan

Measurements are given in centimeters, height X width X depth

© 2024, All rights reserved to the artist, the curator, and Maya Books

RIVKA LEVI

FOG

RIVKA LEVI

FOG